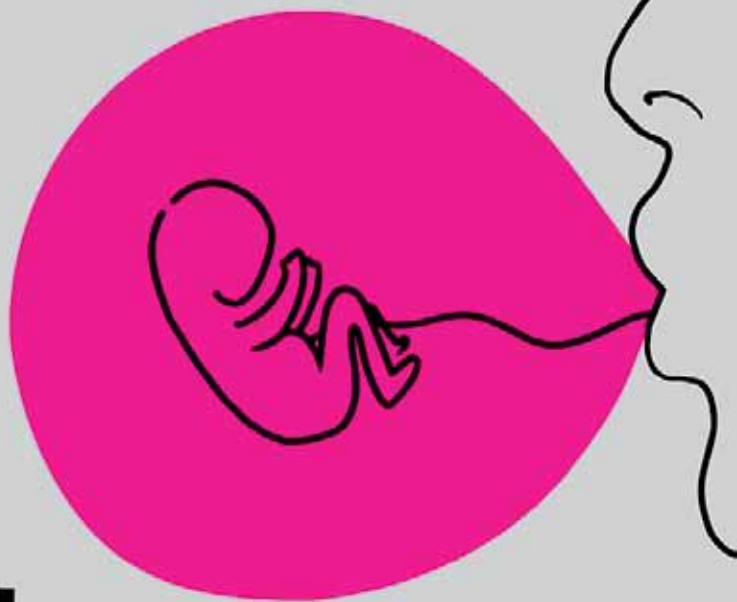


EVEIK
DAUGE,

BI
SI

FINNALISA STRAIDA



Plona rausva linija

LENEVAI, SU HUMORU
PARAŠAKOTA ISTORIJA
APIE ŠEŠIOLIKMETŲ IR JOS
NELAUKTĄ NĖŠTUMĄ



2014 M. ANDERSENO
PREMIJOS LAUREATĖ

Alma littera

PRATARMĖ

Nori sužinoti, koks tai jausmas? Visai nesunku.

Nueik ir atsistok minioje – geriausia didžiulėje aikštėje per šventę, kai visi atsipalaidavę ir neturi jokių reikalų, kai laikas teka tingiai, bet kartu per greitai. Pasirink būtent tą valandą, kai žmonės jau nebegalvoja apie vakarykštę dieną, bet dar nemąsto apie rytojų.

Jau? O dabar pasiimk juodą raištį ir užsirišk akis. Turi ničnieko nematyti. Tegu tave apgaubia aklina tamsa: iš dienos šviesos pasinerk į gūdžią naktį. Ši tamsa visai nebaisi, nes aplinkui šurmuliuoja žmonės, tvyro gyva, džiugi atmosfera.

Pradėk eiti – atsargiai statyk vieną koją priešais kitą, ištiesk ranką atviru delnu. Netrukus kas nors ją suims. Tai bus šilta sausa ranka, jūsų pirštai susipins, delnai saugiai susikibs. Priglausk savo odą pajusi plakant širdį. Gera, tiesa? Gerai, tu pasiruošusi. Sutelk visą dėmesį į sukibusias rankas – jūs leidžiatės bėgti. Tu

nieko nematai, bet tas, kuris laiko tavo ranką, viską mato: argi tai gali būti pavojinga?

Jūs bėgate, kiek kojos įkabina. Pajusk plaukus plauksiantį vėją, užuosk šventišką orą, įsiklausyk į plepančius žmones. Lėk pasišokinėdama, tavo kojos pakyla į orą ir nusileidžia žemėn, paskui vėl pakyla, vis greičiau ir greičiau. Jautiesi, lyg skristum. Nebemąstai, bėgi, skuodi, šokinėji, rodos, žemė po kojom pati padeda atsispirti ir kilti vis aukščiau. Rėk iš džiaugsmo, kiek plaučiai neša.

Skonėkis šiuo jausmu, gerdama į save orą. Mėgaukis juo. Nes tada, kai atsikelsi kruvina nosimi, nubrozdintais keliais, venose tvinksint adrenalinui, prisiminimas apie didelę laimę mažumėlę padės.

Nesvarbu, ar tu mergina, ar vaikinai, – prašau, niekada nedaryk šios klaidos. Niekada nesileisk bėgti su nepažįstamuoju.

I

RAUSVOS JUOSTELĖS

Velnias, išleidau daugiau nei pusę turėtų pinigų...
Vaistai nuo karščiavimo, nuo skausmo, pleistų dė-
žutė, pora tvarsčių, dezinfekcinis skystis ir pagaliau jis,
dabar spoksantis į mane vonioje, – nėštumo testas.

– Viso kito galėjom ir nepirkti... Jei būtume buvu-
sios drąsesnės, – sako Alegra. Jos vardas reiškia links-
mumą, ir ne be reikalo: nesu mačiusi už ją pozity-
vesnio žmogaus. Namai sugriuvo virš galvos? Ji tik
trukteli pečiais, nusijuokia ir pagalvoja: pasistaty-
sim gražesnius. Čia kalbu apie optimizmą, bet juk
jis neatsiejamas nuo linksmumo – bent jau mano
minčių pasaulyje.

Šiaip ar taip, Alegra – mano geriausia draugė
ir aš labai džiaugiuosi turėdama ją šalia tokiu
sukakotu metu.

Pažvelgiu į ją šviesų apakinto stirniuko
žvilgsniu ir užduodu klausimą, kuris, jei dar
įstengčiau blaiviai mąstyti, man būtų pasi-
rodęs kvailiausias įmanomas tokioje situa-
cijoje:

– Ar jis suprato, kad mums iš tikrųjų reikėjo tik testo?

Alegrą tai pralinksmina ir ji nusikvatoja (įrodydama tai, ką apie ją sakiau anksčiau). Bet juokas toli gražu nereiškia, kad ji nesuvokia tikrovės, – draugė iškart ciniškai ir taikliai mesteli:

– Nežinau, ką vaistininkas apie mus pagalvojo, – labiausiai jam rūpėjo vis auganti sąskaitos suma.

O tada subtiliai kaip vežikas drebia:

– Tai ką, pasiruošusi myžtelėti?

Vien mintis apie siusiojimą ant tos rausvos ir baltos lazdelės atima žadą. Tarytum kažkas būtų spyręs tiesiai į saulės rezginį. O smūgius aš paprastai puikiai atlaikau. Aš – sportininkė. Niekaip nenubėgtum pusanthro kilometro per trumpiausią laiką provincijos čempionate, jei nemokėtum kentėti ir nepasiduoti. Visą žiemą sporto klube nelankytum kikbokso treniruočių, jei neįstengtum ne tik smūgiuoti, bet ir atlaikyti smūgių.

Bet čia viskas kitaip: mintis apie porą ląstelių, susijungusių mano gimdoje (ir ketinančių daugintis), visiškai užima man kvapą, smogia iš nugaros ir parbloškia ant žemės. Ir visa tai vos per kelias sekundes.

Mielai paverkčiau, bet kaip galiu žliumbti, kai Alegra spokso man į veidą, už vonios durų loja šuo, o po valandos jos tėvai su broliuku grįš iš paplūdimio? Draugės balsas ir mano smegenys man liepia:

– Prisipildyk šlapimo pūslę! O dabar ištuštink ją!

Nutariu pasistengti.

– Duok dar vandens ir, būk gera, liepk savo šuniui užsičiaupti!

Alegra pakyla nuo bidė, kur buvo prisėdusi, paduoda vandens butelį nuo veidrožio lentynėlės, pradaro vonios duris ir užrinka:

– Geizeri, nustok!

Didžiulis niufaundlandas suinkščia ir nosimi pamėgina atidaryti duris, bet Alegra švelniai išstumia jo snukį keliu. Geizeris dėbteli į ją ilgesingu žvilgsniu, bet pamatęs, kad nesuminkštino šeiminkės, atsitraukia paspraudęs uodegą tarp kojų. Tasai didžiulis gaurų kamuolys nusiridena terasos kryptimi. Net nuo vonios krašto, ant kurio kiurksau it prikaustyta, kone užmatau popiečio saulėje žvilgančią jūrą.

Užsiverčiu ir išmaukiu visą butelį, o Alegra nesiliauja zyzusi:

– Tai ką, Perla, pasiruošusi?

– Atnešk man stiklinę, – paprašau kaip nuteistasis myriop, reikšdamas paskutinį norą.

– Dar vandens? Ką tu ten turi pilve? Gal cisterną?

Skersai į ją dėbteliu – priartėjus tiesos akimirkai ėmiau baisiai nervintis.

– Noriu į ją pasiusioti.

Dabar net Alegra neranda priežasčių kvatotis. Atvirkščiai, ji pasipiktina:

– Negi ketini siusioti į stiklinę, iš kurios geriama?

– Matei šitą? – paklausiu be reikalo pakeltu balsu ir pamojuoju testu jai po nosim. – Aš pernelyg susijaudinusi – negarantuojau, kad pataikysiu tiesiai ant jo... Nežinau, ar aiškiai pasakiau.

Many viskas prasiveržia, nebegaliu sustoti. Dar spigėniu balsu priduriu:

– Nori viską žinoti? Aš net negarantuojau, kad užsiosiu ant jo tiek, kiek reikia, tad jau geriau pričiurkšiu į stiklinę ir paskui įmerksiu testą. Dabar aišku?

Kai aš pratrūkstau, Alegra kaip visada prisiima logiškai mąstančiosios vaidmenį.

– Ramiau, ramiau! Manau, tu taip jaudiniesi, nes iki galo nesupratai instrukcijų...

Nutraukiu ją ištiesdama abi rankas. Tų instrukcijų skaitymas man buvo vienas sudėtingiausių dalykų šioje žemėje. Nepaisant to, kad dešimtą klasę baigiau aukščiausiais pažymiais, kuo toliau skaičiau, tuo mažiau supratau. Jau suabejojau savo protiniais gebėjimais. Kad įkąstum viską iš pirmo karto, mažų mažiausiai reikia būti baigus mediciną ir inžineriją. Galiausiai Alegra perskaitė jas už mane ir paaiškino rodydama paveikslėlius. Ko gero, esu veikiama hormonų audrų, todėl ir neįstengiu mąstyti. Betgi aš negaliu būti nėščia. Ne, tik ne nėščia! O tiksliau, „pastojusi“, kaip parašyta baisiosiose instrukcijose. Kad ir kaip būtų, šį klausimą tuoj išsiaiškinsim. Mane nuo tiesos skiria tik vienas siusiukas. Tad tebūnie.

– Gal turi nors vienkartinę stiklinaitę? – taikiai paklausiu, nepradusi vilties išsiprašyti stiklinės.

– Reikėjo mums jų nusipirkti... – atsidūsta Alegra. – O tu labiau pasitikėk savo kūnu: tiesiog imk ir pamėgink pasiusioti ant to nelemto daikto!

– Lengva tau kalbėti! Testas tai ne tavo!

– Klausyk, Perla, tu jau valandą atidėlioji, anksčiau ar vėliau turėsi tai padaryti!

Šimtąjį kartą atsidūstu, nusismaukiu kilpinio audinio šortukus, atsisėdu ant klozeto ir įsispoksau į užuolaidėlę ant lango. Kaip sunku...

Atsisuku į Alegrą.

– Gal galėtum išeiti?

– Liaukis, nesimaivyk! Kartu ejom į tualetą kokį milijoną kartų.

– Taip, bet šįkart viskas kitaip: man neišeina, kai į mane žiūri! Kai tik baigsiu, iškart tave pašauksiu, – sakau drebančiu it nesuderinto smuiko stygos balsu.

Alegra purkšteli ir išeina, bet žinau, kad stovi už durų įtempusi ausis, pirštais liedsdama Geizerio nosį. Po trisdešimties sekundžių sušunku:

– Viskas!

Nebuvo paprasta, nemaniau, kad įstengsiu, bet visgi pataikiau tiesiai ant lazdelės ir pakankamai ją sušlapinau. Nuvarvinu testą ir padedu ant kriauklės. Įsistebeiliju į mažąjį ir į didįjį langelius, lyg minties galia pajėgčiau nulemti rezultatą. Pasiruošiu laukti tris ilgiausias minutes savo gyvenime.

Po minutės ir penkiasdešimties sekundžių kažkas ima ryškėti, aš užsidengiu akis – kaip vaikystėje, kai per filmus imdavo šaudyti. Menki drąsos likučiai ištirpsta kaip sniegas atokaitoje. Norėčiau ką nors pasakyti, bet tik išlemenu:

– Tu pažiūrėk!

Alegra nuryja seiles ir trukteli nosimi. Taip suspauzdžia man ranką, kad vos nesutraiško pirštų.

– Man atrodo, matau vieną labai ryškią rausvą juostelę, o šalia jos – aiškų kryželį.

Man išdžiūsta gerklė.

– Tai yra?..

– Tai yra... – ji paieško tinkamų žodžių. – Mergyte, regis, neprašovėt pro šalį.

Sakoma, kad ciklono viduryje tvyro visiška ramybė, ten sustoja laikas. Dabar aš taip ir jaučiuosi – lyg ciklono aky. Pasaulis aplink mane griūva, bet mano mintys sulėtėja.

– Aš nėščia?

Alegra atsako sudrėkusiomis akimis:

– Pasak instrukcijų, devyniasdešimt devyniais procentais.

Kažin kodėl man nesinori verkti. Nukrečia šaltis, lyg būčiau pamiršusi savo kūną šaldiklyje.